

תפ"ח 19697/11/19 - מדינת ישראל נגד חוסיין מחאג'נה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 19697-11-19 מדינת ישראל נ' מחאג'נה (עציר)

19737-11-19

מספר פל"א 425051/2019

לפני הרכב השופטים:
כב' השופט אבי לוי [אב"ד]
כב' השופט ערן קוטון
כב' השופט איל באומגרט
המאשימה

מדינת ישראל

- נגד -

הנאשם

חוסיין מחאג'נה (עציר)

החלטה

מונחת לפנינו **בקשת המאשימה** (להלן: "**המבקשת**") המופנית אל בית המשפט שיורה, **בהתאם לסעיף 86 לחוק** סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**"), על צירוף אישום נוסף לכתב האישום המקורי שהוגש כנגד הנאשם בתיק דכאן, חוסיין בן רמזי מחאג'נה (להלן: "**המשיב**").

להלן נפרט, בתמצית, את הנתונים הנדרשים להכרעה בבקשה זו.

רקע

ביום 10.11.19 הוגש לפנינו כתב אישום נגד המשיב (תפ"ח 19697-11-19); כתב אישום זה מייחס למשיב שורה של עבירות שעניינן - **רצח בנסיבות מחמירות**, לפי סעיפים 301א(1) ו-9), בצירוף לסעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **ניסיון רצח** לפי סעיפים 305 ו-29 לחוק העונשין (**שלוש עבירות**); עבירות בנשק, החזקה, הובלה ונשיאה לפי סעיפים 144א) ו-ב) בצירוף לסעיף 29 לחוק העונשין.

בקצירת האומר, נציין, כי בכתב האישום נטען שהמשיב עצמו גם משפחתו ("המורחבת") מצויים בסכסוך מתמשך ועקוב מדם עם "חמולת מחמיד", המתגוררת במתחם מגורים בשכונת השיכון באום אל פחם, במרחק קצר מבית משפחתו של הנאשם.

צוין, כי מוסא מחמיד, המשת"ק "לחמולת מחמיד", הוא בעליו של קיוסק באום אל פחם, ושחזיתו פונה אל כביש מס' 65. מוסא ובני משפחתו המורחבת מתגוררים במבנה הממוקם מאחורי הקיוסק.

בשלהי שנת 2018 נגרם מותו של קרוב משפחתו של מוסא. בגין אירוע זה הועמד לדין קרוב משפחתו של המשיב.

ביום 20.9.19 נגרם מותו של בן דודו של המשיב. בני משפחתו של המשיב והוא בעצמו חשדו, כי בני משפחת מחמיד היו מעורבים בגרימת המוות.

בהמשך למפורט, ביום 26.9.19, לפנות בוקר, בוצע ירי לעבר מתחם בית משפחתו של המשיב. גם באירוע זה בני משפחתו של המשיב והוא עצמו חשדו, כי בני משפחת מחמיד הם אלו המעורבים בביצוע הירי. בהתאם לעובדות כתב האישום, בסמוך למתואר לעיל, ובאותו המועד, קשר המשיב קשר עם אחרים, שזהותם אינה ידועה למאשימה, על מנת לנקום בבני משפחת מחמיד ובפרט, לירות באמצעות מספר כלי נשק, הן לעבר הקיוסק הן לעבר "מתחם מחמיד", על מנת לגרום למותם של בני משפחת מחמיד. במסגרת התוכנית העבריינית, הצטיידו, כך נטען, המשיב ושותפיו לכל הפחות בשני כלי נשק: רובה מסוג קלצ'ניקוב ואקדח בקוטר 9 מ"מ. מכאן, המשיב ושותפיו נסעו ברכב מזדה, הרשום על שם אשתו של המשיב אל הקיוסק, בעודם רעולי פנים וכשבאמתחתם כלי הנשק ותחמושת.

בשלב זה, בשעה 13:15 לערך, במועד האמור, ירו הנאשם ושותפיו, באמצעות כלי הנשק, ירי כבד לעבר הקיוסק בכוונה לגרום למותם של בני משפחת מחמיד.

כתוצאה מהירי נגרמו פגיעות רבות לקיוסק ולסביבתו. לא זו אף זו, בעקבות הירי התקבצו אנשים רבים באזור.

לאחר מכן, בחלוף דקות ספורות מסיום הירי המתואר לעיל, המשיב ושותפיו שבו למקום על מנת לבצע ירי נוסף לעבר הקיוסק ובאמצעותו לגרום למות הנוכחים במקום. בשלב זה הם האטו את מהירות נסיעתם וביצעו ירי כבד לעבר הקיוסק והמתגודדים באזור רחבת הקיוסק. כתוצאה מהירי הנוסף נגרם מותו של איברהים מחמיד, שעבד בעסק לחלקי חילוף בסמוך למקום. כמו כן, נפגעו מהירי הנוסף איאד מחמיד, בנו של מוסא וכן איברהים מחאג'נה, המתגורר בסמוך. לשניים נגרמו, כמתואר בהרחבה בכתב האישום, פציעות משמעותיות אשר חייבו את אשפוזם בבית החולים לימים ממושכים.

מיד לאחר הירי, עזבו המשיב ושותפיו את המקום ורצו במהירות לכיוון מתחם מחמיד, שם התקרבו לדירותיהם של בני משפחת אבו עלי מחמיד. או אז, ירה המשיב לפחות 14 כדורים דרך חלונות הדירות, ובכלל זה אל תוך פנים הדירות. בד בבד, ניסה שותפו של המשיב לירות באמצעות האקדח, אולם בשל תקלה, לא צלח הירי. באותה העת שהו בתוך הדירות אבו עלי וארבעה בני משפחה נוספים. כתוצאה מהירי נגרמו פגיעות קליעים רבות בתוכי הדירות.

נימוקי הבקשה

המאשימה, באמצעות התובעת המלומדת, עו"ד מיטל חן רוזנפלד, עתרה במסגרת בקשתה לכך, שנורה לתקן את כתב האישום, על ידי צירופו של אישום נוסף, שעניינו: **"אירוע ירי על אותו מתחם מחמיד, אותה חמולה, היינו מדובר באותו צד לסכסוך ואפילו על אותה זירה.."** הודגש, כי הרקע והמניע לשני האירועים הינו הסכסוך העקוב מדם בין

משפחתו של המשיב לבין חמולת מחמיד. עוד צוין, כי האירוע הנוסף התרחש על ציר הזמן שבסמוך למתואר בסעיף 5 לכתב האישום (מותו של קרוב משפחתו של מוסא בשנת 2018).

הוסף, כי קיימת חפיפה מהותית, הן של עדים הן של ראיות בין האירוע הנוסף לאירועים מושא כתב האישום. לשיטתה של המאשימה משאלו הם פני הדברים, הרי שקיים "חוט מקשר" בין כתב האישום בתיק דכאן לבין האירוע המצוין באישום הנוסף (שהתרחש שנה קודם) ההופך אותם לפרשה אחת כוללת.

המאשימה הוסיפה, כי לאחרונה הסתיימה השלמת החקירה במסגרת האירוע הנוסף, שלאחריה הועבר מכתב יידוע למשיב על הכוונה להגיש נגדו אישום זה. הוזכר, כי ההליך המשפטי בתיק דכאן מצוי בשלביו הראשוניים **וטרם התקבלה תשובת המשיב לכתב האישום.** במובן זה, הגנתו של המשיב לא תיפגע. הוזכר בהקשר זה, כי חל עיכוב בהתקדמות ההליך כפועל יוצא מההמתנה להחלטת ועד המחוז, הנוגעת להמשך ייצוגו של המשיב על ידי באי כוחו. **בנוסף, המאשימה עמדה על כך ששמיעת האישומים בנפרד עלולה לגרום למעמסה כבדה, שלא לצורך, על המערכת השיפוטית ולסרבול ההליכים.**

תגובת המשיב (הנאשם)

באי כוחו המלומדים של המשיב, עוה"ד, יוסי לין ורמי שלבי, הגישו את התנגדותם בכתב לצירוף המבוקש, מטעמים, אשר יפורטו להלן.

צוין, כי במסגרת האישום הנוסף נעצר המשיב ונחקר. בסיומה של חקירה זו, שוחרר הנאשם ללא שהוגש נגדו כתב אישום. לטענת באי כוחו של המשיב, הרקע והמניע לאירוע הירי הנוסף אינם הופכים את שני האירועים לפרשה אחת. לדידם, כל אירוע עומד בפני עצמו, ולכל אירוע קיימות ראיות עצמאיות. לשיטתם גם הטענה שלפיה עסקינן באותה הזירה, איננה מעידה מיניה וביה, כי הפרשות הן זהות, שכן עסקינן באירועים נפרדים, כאלו שהתרחשו בהפרש של שנה (ולמעלה מכך) האחד מן השני. יתרה מכך, צוין, כי הפרשות נחקרו על ידי יחידות משטרה שונות.

באי כוחו של המשיב, עמדו על כך שצירוף האישומים דווקא יסרביל את הליך, שכן בסופו של יום הרכב בית המשפט ייאלץ לכלול בהכרעת דינו, דה פקטו, שתי הכרעות דין נפרדות. ב"כ המלומדים עמדו על כך שהמשיב נחקר בגין כל אירוע בנפרד, ושבמובן זה אין חפיפה בחקירותיו לגבי האירועים השונים. לשיטתם צירוף האישום הנוסף יגרום שלא לצורך להשחרת פניו המשיב, לא כל שכן כאשר המשיב שוקל לזמן כעדי הגנה לאירוע הירי באישום הנוסף, את אשתו ואחיו, אשר שמותיהם ננקבו כעדי תביעה בכתב האישום המקורי. עוד צוין, כי כלל לא ברורה מהי עניינה וסוגה של העבירה הנוספת אותה מתעדת המאשימה לייחס למשיב, במסגרתו של האישום הנוסף, כך שאולי כתב האישום בגין האירוע הנוסף כלל לא יוגש בפני הרכב אלא בפני דן יחיד.

לאחר תגובתו של המשיב ביקשנו את הבהרותיה בכתב של המאשימה לטענות העובדתיות דלעיל שהועלו על ידי באי כוח המשיב.

התייחסות המבקשת (המאשימה)

ב"כ המלומדת של המאשימה ציינה במסגרת תגובתה, כי לאחר הגשת כתב האישום בתיק הרצח דכאן התקבלה חוות דעת מעבדת נשק. מחוות הדעת הנ"ל עלה הנתון, שלפיו אחד מכלי הנשק שהיו מעורבים באירוע מושא כתב האישום היה מעורב גם באירוע שהתרחש לפני כשנה. משכך, באישור פרקליט המחוז **תיק החקירה הקודם נפתח** ונחקר, הפעם, על ידי מפלג התשאול בימ"ר, בידי אותו צוות שחקר את תיק הרצח. מכאן שקיימת זהותם של חלק מן החוקרים בשני האירועים. המאשימה חזרה על טענותיה לפיהן, קיימת זהות בין חלק מהעדים (משתי המשפחות, לרבות עדים מהותיים (שוטרים, מומחים ועוד). לשיטתה של המאשימה דפוס הפעולה (הגעה למתחם בצוותא חדא וביצוע ירי לעברו) מהווה ראייה המלמדת על שיטת פעולה דומה, המצדיקה ביתר שאת את צירוף האישומים.

באשר לטענות המשיב לפיהן הוא שוקל לזמן עדי הגנה מקרב עדי התביעה (שבכתב האישום דכאן), הודגשה העובדה שלפיה אשת המשיב היא עדת תביעה בשני התיקים, ובאשר לעד נוסף (אחמד) צוין, כי עד זה לא נחקר בגין האירוע הנוסף. לסיכום, צוין, כי במאזן הכולל יש לצרף את האישומים שכן עסקין בפרשה אחת המכילה שני אירועים אשר קיים ביניהם "חוט מקשר".

הדין מיום 18.10.20

עובר להכרעתנו בגורלה של בקשה זו, התייצבו הצדדים לפנינו ביום 18.10.20, והוסיפו נימוקים כדלהלן-

המאשימה חזרה על נימוקיה בכתב והשיבה לשאלות בית המשפט, כי עסקין באותו כלי נשק (אקדח) שפעל באירוע הירי שהתרחש על כביש 65, כפי שתואר בהרחבה לעיל. המאשימה עמדה על כך שהתיק דכאן מבוסס על ראיות נסיבתיות, ובהקשר זה הוסיפה שבמסגרתו של האישום החדש אף קיימות ראיות פורנזיות הקשורות בקשר הדוק לנאשם. צוין, כי עסקין באירועים הדדיים וקשורים. צוין כי חלקם של העדים (בשני האירועים) קשורים. המאשימה עמדה על כך שהעבירה המיוחסת למשיב במסגרת האישום הנוסף עניינה בניסיון רצח (שהיא עבירה בסמכותו העניינית של הרכב של בית משפט זה).

ההגנה מצדה סברה, כי המאשימה תתקשה מהותית להוכיח, בכל הנוגע לאירוע שהתרחש על כביש 65, שהנאשם עצמו היה נוכח בזירה. בנוסף לכך, עמדה ההגנה על כך שבמסגרתו של כתב האישום הקיים, אין מיוחסת למשיב החזקתו בפועל של האקדח, ולכן, כי התשתית הראייתית שהצטברה בתיק החדש אינה משמעותית ביחס אליו.

המאשימה בתגובה לדברים אלו עמדה על כך שההחזקה המיוחסת למשיב בכתב האישום הקיים היא החזקה (בנשק) בצוותא חדא, ועל כך שהירי בוצע גם מהרכב החולף במסגרת האירוע הראשון. המאשימה **הוסיפה, כי קיימים לכל הפחות 13 עדים חופפים לשני האירועים.**

דין והכרעה

נאמר מיד, לאחר ששקלנו בכובד ראש את טענות הצדדים באנו לכלל דעה, **כי דינה של הבקשה להתקבל, כפי שיפורט בהרחבה להלן-**

סעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי מורה כדלקמן -

"מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת; בצירוף אישומים כאמור מותר, על אף כל דין אחר, לצרף לאישום בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע".

מקריאת הסעיף הנ"ל עולה, כי, "...המחוקק כיוון לכך שפרשה עובדתית אחת תתברר לפני בית-משפט אחד, על כל ספיחיה. אין חולק כי זהו גם המצב הרצוי..." (ע"פ 866/95 סוסן נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 27.3.96).

על צירוף האישומים עמד **פרופ' הלוי**, בספרו **תורת הדין הפלילי**, כרך ג' (2011), עמ' 517-520 בצינו כדלהלן:

"צירוף אישומים מתייחס להכללה של מספר אישומים באותו כתב אישום, כך שכתב האישום הנו מסמך אישום כולל המתייחס למספר פרשות עובדתיות, אשר כל אחת מהן מהווה אישום העומד בפני עצמו. צירוף האישומים במסגרת אותו כתב האישום באותו התיק מחייב זיקה מסוימת בין האישומים. הזיקה הנדרשת למצוא את ביטוייה לפחות באחת מן החלופות הבאות (1) כל האישומים מבוססים על אותן עובדות; (2) כל האישומים מבוססים על עובדות דומות; או- כל האישומים מבוססים על סדרת אירועים בעלי זיקה עניינית זה לזה עד כדי היותם פרשה אחת. היותם של כל האישומים מבוססים על אותן עובדות מתייחסת בעיקרה למקרים של ביצוע **עבירות זהות**, אשר השוני היחיד בין המקרים הוא מועד ההתרחשות, ולעיתים גם מקום ההתרחשות... היותם של האישומים מבוססים על עובדות דומות מתייחסת בעיקרה למקרים של ביצוע **עבירות דומות** בנסיבות דומות... **היותם של כל האישומים מבוססים על סדרת אירועים בעלי זיקה עניינית זה לזה עד כדי היותם פרשה אחת מתייחסת למצבים המהווים רצף אירועים, העשוי אמנם לכלול ביצוען של עבירות שונות, אולם רצף האירועים נשמר. רציפות האירועים והזיקה העניינית ביניהם עשויות להתייחס לאופי העבירות שבוצעו, לזהות נפגעי העבירה, לאחידות הכוונה שבין המקרים וכיוצא בכך... הצורך בהצבעה על התקיימות לפחות אחת מן החלופות דלעיל נובע מן הרצון להימנע, או לכל הפחות להפחית, שימוש לרעה בסמכות צירוף האישומים כדי ליצור דעה קדומה על הנאשם בידי בית המשפט..." (ההדגשות אינן במקור).**

ודוק, במקרה דכאן כתב האישום (בגין האישום החדש) **טרם** הוגש בידי התביעה (משכך אין עסקין "באיחוד משפטים" בהתאם לסעיף 90 לחוק סדר הדין הפלילי, לא כל שכן כאשר היוזמה לצירוף האישומים היא של התביעה ולא של בית המשפט).

יתרה מכך, בתיק דכאן **טרם נמסרה תשובתו של הנאשם (המשיב) לכתב האישום המקורי**. אמנם, התקיימה "הקראה פורמלית" (ביום 24.11.19), אך כאמור תשובה מפורטת לכתב האישום לא נמסרה על ידי הנאשם. מתאימים לעניין זה דבריה של כב' השופטת ע' ארבל אשר עמדה במסגרתו של ע"פ 1523/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (ניתן ביום 2.3.06) על הקשר שבין שלב ההקראה לבין תשובת הנאשם לכתב האישום בצינו כדלהלן:

"ההקראה כרוכה בתשובת הנאשם לכתב האישום. **תשובת הנאשם לכתב האישום ניתנת לאחר ההקראה ואני סבורה כי יש לראותה, יחד עם ההקראה, כשני חצאים של אותו שלם**. תשובת הנאשם קובעת במידה רבה את גדרי המחלוקת בין הצדדים (סעיף 154 לחוק סדר הדין הפלילי)..." (ההדגשות אינן במקור).

כזכור, עד לשלב תחילת המשפט רשאי התובע לתקן כתב האישום ללא צורך בבקשת אישור מטעם בית המשפט, ובלא שיהיה לנאשם מעמד לעניין עצם התיקון (ראו: **סעיף 91** לחוק סדר הדין הפלילי). הגישה המקובלת היא, כי המשפט מתחיל בהקראת כתב האישום (סעיף 143 לחוק סדר הדין הפלילי. ראו בנוסף: ע"פ 6734/16 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 30, ניתן ביום 25.10.17). ויובהר, תיקון האישום עשוי להתייחס לכל סוג של תיקון החל מתיקון טעות סופר וכלה בתיקון מהותי בדבר הוספת אישומים או השמטתם (ראו: הלוי, **שם**, בעמ' 525-528). לצד זאת, לאחר תחילת המשפט, אין לתביעה הסמכות לתקן את כתב האישום - סמכות זו מצויה בידי בית המשפט (**סעיף 92** לחוק סדר הדין הפלילי) הטעם לכך, הוא תחימת זירת המחלוקת בין הצדדים, שכן כל שינוי בכתב האישום עשוי לרדת לשורשה של זירת המחלוקת ועל כן עלול "לעוות" את ההליך כולו. **משאלו הם פני הדברים, בהיעדר תשובת הנאשם לכתב האישום ועל אף שהקראה פורמאלית אכן התקיימה, הרי שאנו מצויים במעין "אזור דמדומים", שבגדרו יקשה מאוד על הנאשם לטעון בשלב זה, כי זירת המחלוקת בין הצדדים שורטטה לה, כך שדה פקטו החל משפטו.** יוער, כי לא נטענו מצדו של הנאשם טענות מקדמיות ונוספות (שאינן קשורות לבקשת הצירוף דכאן). **במובן זה, ברי, כי בשלב זה צירוף אישום נוסף (כזה העומד בתנאי סעיף 86) לא אמור כלל ועיקר להציף את השאלה שעניינה האם הצירוף עשוי לחבל מיניה וביה "בשורשה של זירת המחלוקת" ובהוגנות הדיונית שבעניינו של הנאשם.**

עם זאת, על מנת להסיר את חששו של הנאשם שמא נעשה במקרה דכאן שימוש לרעה בסמכות צירוף האישומים, וכן על מנת לבחון **כדבעי** את השאלה האם נפגעה במקרה דנן ההוגנות הדיונית בעניינו של המשיב, נאמר כך.

נחה דעתנו כי צירוף האישום החדש עונה, לכאורה, לכל הפחות, על אחת מן החלופות המאפשרות על פי דין את צירוף האישום לכתב האישום המקורי דכאן, הלוא הן החלופות (2) ו-(3) שפורטו דלעיל. לשיטת התביעה, אירועי ירי שבמסגרתם לכאורה מעורב כלי נשק זהה, המופנה כלפי אותו המתחם, כאשר באופן זה קיימת זהות (באופן כללי) בין נפגעי העבירה בכלל האירועים, בהחלט עונה על ההגדרה שלפיה יכול ועניינו כאן "**בסדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת**". לא זו אף זו, עניין זה בהחלט יכול לעלות לכדי **ביצוע עבירה דומה (ניסיון רצח) בנסיבות דומות**. ברי, כי כל האמור תלוי בנקודת המוצא (המנהלית) שלפיה לדעתה של המאשימה (וחזקה עליה שכך) קיים סיכוי סביר למעורבותו והרשעתו של המשיב במסגרתם של שני האירועים הנטענים. מכל מקום, מתוך נקודת מוצא זו, הרי שלשיטתנו בהחלט קיים קשר מסוים בין האירועים הנטענים, כפי שאלו הוצגו לנו. במובן זה, אין ניתן להסכים עם גישת ההגנה שלפיה, אין למצוא כלל ועיקר כל חוט, המקשר בין האירועים (המגלמים את האישומים השונים).

לא למותר לציין, כי האירוע הנוסף התרחש לגרסת המאשימה על ציר הזמן שבין העמדת קרוב משפחתו של המשיב לדין (סעיף 5 לכתב האישום המקורי - בגין מות קרוב משפחתו של מוסא מחמיד) לבין המשך אירועי הירי המתוארים לעיל בכתב האישום המקורי. נכון הדבר, שאין לבית המשפט היכולות בשלב זה לבחון את הראיות, ולוודא שאכן קיים קשר מובהק בין האירועים בהתאם לציר הזמן. עם זאת, נציין, כי בהחלט עולה (לכאורה) "ניחוח", המוליך למסקנה שלפיה האישום הנוסף (אם יוכחו טענות התביעה העובדתיות) יכול להוות חוליה בשרשרת אירועים הקשורים אלו באלו, כפי שפורט לעיל. במובן זה, גם המניעים והכוונות (הן במסגרת נקודתית של דרישת היסוד הנפשי שבגוף העבירות הזרות, הן במסגרת הראייתית "העוטפת את יסודות העבירה" - המצביעה על נסיבות האירועים) עשויים להצביע על הזיקה העניינית בין האישומים השונים ככל שהעובדות הנטענות בהם יוכחו.

יתרה מכך, בל נשכח, כי קיימים 13 עדים חופפים (בהתאם לנתונים שמסרה המאשימה) לאירועים השונים (שבכתב האישום המקורי ובאישום שמבוקש לצרפו). בנסיבות אלו, לטעמנו אישורה של בקשת הצירוף תתרום לייעול ההליך השיפוטי ותמנע בזבז משאבים (שייגרמו כתוצאה מניהול הליכים נפרדים). אמת, יכול וכתוצאה מצירוף האישום יתארך קמעה משפטו של המשיב דכאן. דא עקא, לטעמנו באיזון שבין השקעת משאבים כפולים (וזהים), כאלו שצריכים להיות מושקעים במסגרתם של שני הליכים נפרדים (שמלכתחילה קשורים עניינית), לבין התארכות מסוימת אפשרית של ההליך דכאן (נוכח הרחבת זירת המחלוקת), הרי ששיקולי היעילות והאינטרס הציבורי שלצדם גוברים במקרה זה ומצביעים על מתן האישור לתביעה לצירוף האישום הנוסף. למעלה מן הנדרש, נציין כי אנו סבורים שצירוף האישומים, בנסיבות שתוארו, עשוי אף לתרום ליכולתו של הרכב בית המשפט להגיע באופן אחוד יותר לחקר האמת (הנוגעת בכל אישום ואישום), שכן אלו לכאורה קשורים עניינית.

ונדגיש, אין אנו סוברים שצירוף אישום (כזה העומד בתנאי החלופות לעיל) טומן בחובו מיניה וביה את "השחרת פניו של הנאשם". בעניין זה אנו מזדהים באופן מלא עם הדברים שנכתבו במסגרתו של בג"צ 5283/98 **חד'ר נ' בית המשפט המחוזי בירושלים** (פסקה 7, ניתן ביום 11.12.98) **לפיהם, חזקה על שופטים מקצועיים שידעו להכריע באשמתו (או חפותו) של המשיב אך ורק על בסיסה של התשתית העובדתית שתונח ותוכח לפנינו.**

בשולי הדברים נציין כי טענת ההגנה שלפיה זו מעוניינת לפנות אל עדי התביעה שבתיק המקורי, שישמשו כעדי הגנה, בכל הנוגע לאישום החדש, הרי שטענה זו מעט מוקשה לטעמנו. ברי, כי גם אם כתב האישום החדש היה מוגש בנפרד, הרי שיכול (כפי שצוין לעיל בכל הנוגע לאשתו של הנאשם - אותה מעוניין המשיב לזמן כעדת הגנה) שעדי התביעה שבמסגרתו יהיו חופפים לאלו אשר מופיעים בכתב האישום המקורי. בכל מקרה, כך או כך, תעמוד לנאשם זכות החקירה הנגדית של עדי התביעה בכללותם. באופן זה יתאפשר לו להתייחס לכל רוחבה של זירת המחלוקת שבסופו של יום תשורטט בין הצדדים, זו הנובעת מכלל האישומים הנכללים בכתב האישום.

סוף דבר

אנו מאשרים למאשימה לתקן את כתב האישום המקורי כך שיותר לה להוסיף לגדרו אישום נוסף, כמפורט לעיל.

המזכירות תשלח החלטה זו לבאי כוח הצדדים ותוודא קבלתה.

ניתנה היום, ג' חשוון תשפ"א, 21 אוקטובר 2020.

א. באומגרט, שופט

ע. קוטון, שופט

א. לוי, שופט
אב"ד

